

РЕШЕНИЕ

№ 8179

гр. София, 10.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 18.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **10106** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. чл.9а, ал.2, т.3 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на С. Ч. [дата на раждане], срещу отказ за издаване на виза тип „С“ (за краткосрочно пребиваване) от 5.08.2024 г., издаден от завеждащ „Консулска служба“ при Посолството на Р България в [населено място], Р И. по заявление за виза от 24.07.2024 г.

Жалбоподателят твърди, че отказът е незаконосъобразен, като постановен в противоречие с материалния закон и при липса на мотиви. Според жалбоподателя, са представени всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „С“. Твърди се още, че е предоставила надеждна информация, че целта ѝ по време на престоя в Р България е да работи, тъй като е нает по трудов договор с конкретен работодател, който е осигурил жилище. Счита, че административният орган бланкетно е посочил причините за отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване, които по същество преповтарят основанията на чл.10, ал.1, т.10 и т.13 ЗЧРБ. Моли съда да отмени отказа.

Претендира присъждане само на разноските, направени за ДТ.

Ответникът, Завеждащ „Консулска служба“ при Посолството на Р България в [населено място], Р И., от процесуалния му представител е постъпила писмена защита, в която моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и

извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление от 24.07.2024 г., подадено в Посолството на Р България в [населено място], Р И., жалбоподателят е отправил искане за издаване на виза за краткосрочно пребиваване тип „С“.

Към заявлението са приложени: декларация за осъществяването на краткосрочна заетост без разрешение за работа чрез регистрация по чл.24, ал.2 ЗТМТМ, регистрирана в Агенцията по заетостта /АЗ/; списък на чужденците, регистрирани в АЗ за осъществяване на краткосрочна заетост; трудов договор; длъжностна характеристика; декларации; договори за наем на недвижим имот; временно удостоверение за открита процедура по категоризиране на туристически обект; копие от паспорт; писмо за назначение; доказателства за сключена застраховка; доказателства за платен двупосочен самолетен билет.

Изискана е информация от ДАНС относно проведената съгласувателна процедура по подаденото от жалбоподателя заявление, като е представено писмо рег. № 19788/03.12.2024 г. от ДАНС, в което е посочено, че подаденото от апликанта заявление за издаване на виза не подлежи на съгласувателна процедура с ДАНС, тъй като е кандидатствала за краткосрочна виза.

Постъпило е писмо от Дирекция „Миграция“, в което е отразено, че подаденото от лицето заявление за издаване на виза тип „С“ подлежи на съгласуване от МВнР.

Постановен е отказ за издаване на виза тип „С“ (за краткосрочно пребиваване) от 05.08.2024 г. от завеждащ „Консулска служба“ при Посолството на Р България в [населено място], Р И. по процесното заявление.

В постановения отказ за издаване на виза на жалбоподателя със знак „х“ са маркирани следните текстове: т. 10 „предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна“; т. 13 „има основателни съмнения за намерението Ви да напуснете територията на държавите членки преди изтичането на визата“.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл.149, ал.1 от АПК. Съгласно чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на виза могат да се обжалват по реда на АПК относно тяхната законосъобразност. В случая отказът е по искане за издаване на виза вид „С“ - по чл. 9а, ал. 2, т. 3 от ЗЧРБ, поради което не попада в изключението, предвидено в чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ. Следователно, жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществуването на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден в писмена форма от компетентен орган Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в [населено място], И., съобразно заповед № 95-00-209 от 29.03.2024 г. на министъра на външните работи и заповед № 7 от 22.02.2024 г. на посланика на Р България в Р И..

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (в действащата към момента на постановяване на процесния отказ ред., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.). Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. При отказ се издава формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ.

Видно от заявлението, жалбоподателят е поискал издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Р България, вид „С“, на основание чл. 9а, ал. 2, т. 3 от ЗЧРБ, с цел „работа“. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“.

Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР. Отказът обаче е обективиран във формуляр - образец Приложение VI към чл.32 от Визовия кодекс (съобразно действащата редакция на чл. 34, ал.1 от Наредбата - ДВ бр.4 в сила от 14.01.2025 г.). Той не отговаря по форма и съдържание на формуляра, обр. 7, съгласно чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР, който се различава по отношение съдържанието след изречението „основанието (ята) за решението са следните“, тъй като представлява словесно изписване на текстове от чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, но изрично посочване на норми от чл. 10, така както е в обр. № 7, липсва.

В оспорения акт липсват изложени факти, съответно мотиви, обосноваващи кои са установените факти в производството по издаване на виза, които са формирали извод у органа, че следва да се произнесе с отказ. Не са обсъдени и многобройните писмени доказателства, приложени към заявлението за издаване на виза.

В разглеждания казус е безспорно, че работодателят „Сакар консулт“ ЕООД има сключен валиден трудов договор с жалбоподателя, съгласно чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗТМТМ и че сезонната работа на гражданина на третата държава е регистрирана чрез подадена Агенция по заетостта, [населено място] декларация съгласно чл. 24, ал. 2 от ЗТМТМ. На жалбоподателя е било осигурено настаняване, в наето от работодателя жилище и видно от представената декларация предлаганите условия на труд и заплащане не са били по-неблагоприятни от условията за български граждани за съответната категория труд. Представен е закупен самолетен билет, видно от който жалбоподателят е следвало да напусне страната, с полет от летище С. на 29.10.2024 г.

Пред съда не са представени доказателства и не са ангажирани твърдения, оборващи доказателствената стойност на документите, който апликантът е представил в подкрепа на твърдението си, че целта на пътуването му до Р България работа при конкретен работодател. Тези документи не са взети предвид и не са анализирани при издаването на спорния отказ.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо не кредитира представените и описани по-горе писмени документи и защо е приел, че по отношение на кандидата за виза предоставената информация относно обосновката, целта и условията на планирания престой не е надеждна и защо има основателни съмнения, че лицето ще напусне територията на държавите - членки преди изтичането на визата.

Горното води до извода, че атакуваният административен акт е издаден при

нарушение на изискването за форма, посочено в чл. 59, ал. 2 АПК. Част от задължителното съдържание на същия са фактическите и правните основания за издаването му. На практика това е изискване за мотивиране на акта, когато той се издава в писмена форма (аргумент от чл. 59, ал. 2 АПК). Общата разпоредба на чл. 59, ал. 1 АПК също поставя неотменимо изискване за мотивиране на административните актове. Мотивите имат за цел да разкрият волята на административния орган, както и обстоятелствата, които са обосנוвали постановяване на акт с определено съдържание. Те подпомагат жалбоподателя, за да може той да организира своята защита, както и позволяват проверката, извършвана от съда при надлежно сезиране от страна на засегнатото лице. Липсата на мотиви засяга пряко правото на защита на адресата на акта и е достатъчно основание за отмяна на административния акт. Непредставянето от ответника на писмени доказателства, подкрепящи заключенията му не дават възможност на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа, от гледна точка упражняване на оперативна самостоятелност.

Посочването на фактическите и правни основания, при издаването на акта изискват не само изброяване на текстовете на нормативните актове, но и конкретните обстоятелства, сочещи на възможността и правото да се вземе решението за отказ за издаване на виза без значение дали административният орган действа при оперативна самостоятелност или при обвързана компетентност. Ответникът не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс. Според Съда на Европейския съюз, държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания пречат издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Липсата на мотиви в оспорения отказ не може да се приеме, че е санирана и с представените по делото писмени бележки от процесуалния представител на ответника, доколкото същите не съдържат надлежни мотиви, разкриващи съображенията, по които е бил издаден, и не позволяват да се провери неговата законосъобразност. Същите съдържат твърдения за обвързана компетентност с изразеното в съгласувателна процедура становище на службите за административен контрол, които не се отнасят конкретно до основанията, на което кандидатства жалбоподателя.

Това води до извод, че административният акт, под формата на изричен писмен отказ да се издаде виза, е издаден при липса на мотиви, което го определя като незаконнообразен. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Административният орган следва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията на престой на жалбоподателя в България, и да прецени отговарят ли на законовите изисквания. Също така следва да анализира представените по делото писмени доказателства, доказващи целта на пътуването, като съобрази, че с оглед на това, че първоначално посоченият от жалбоподателя период на пребиваване е изтекъл, произнасянето по заявлението за издаване на виза следва да е занапред.

Предвид изхода на спора, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски, съобразно заявената претенция, а именно за внесена държавна такса в размер на 10

лева.

Воден от горното, Административен съд София - град, I отделение, 64-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. Ч., [дата на раждане], отказ за издаване на виза тип „С“ (за краткосрочно пребиваване) от 5.08.2024 г., издаден от завеждащ „Консулска служба“ при Посолството на Р България в [населено място], Р И. по заявление за виза от 24.07.2024 г.

ВРЪЩА преписката на завеждащ „Консулска служба“ в Посолството на Република България в [населено място], Р И., чрез дирекция „Консулски отношения“ в Министерството на външните работи за ново разглеждане на направеното от искане за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на С. Ч., гражданин на Р И., родена на [дата на раждане] в Р И., разноски в размер на 10.00 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.